

3/2011

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Michael Marshall Smith:
Co se stane,
když se v noci probudíte

České povídky

Milan Petrák:
Za trochou nenávisti...

Jiří Kelbl:
Melancholie

Kamila Hamalčíková
Katastrofa 5323

Petra Kubátová
Zed'

Publicistika

Marek Dobeš:
Lloyd Kaufman
a ambasáda Tromy

Ivan Adamovič:
Život s pocitem úžasu

Aleš Smutný
Války světů

**Nancy Kressová:
Erdmannův nexus**

Cena: 75 Kč - 3 eura

9 771804 660004

03

XB-1

Předplatné časopisu

XB-1 si můžete na

www.send.cz

objednat na rok,

na půl roku nebo si

přes předplatné můžete

koupit i jednotlivá čísla

a to i zpětně!

V takovém případě za

vás hradíme poštovné.

www.casopisxb1.cz

XB-1 až domů
**s poštovným
zdarma!**

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Nancy Kressová: Erdmannův nexus	3
Michael Marshall Smith: Co se stane, když se...	32

Domácí SF

Milan Petrák: Za trochou nenávisti...	36
Jiří Kelbl: Melancholie	44
Kamila Hamalčíková: Katastrofa 5323	51
Petra Kubátová: Zed'	56

Publicistika

Martin Šust: Rozhovor s Michaelem Marshall Smithem	35
Marek Dobeš: Lloyd Kaufman a ambasáda Tromy	61
Ivan Adamovič: Život s pocitem úžasu	63
Aleš Smutný: Války světů	64
<i>PragoFFest od zimy do jara</i>	60
<i>Saxana konečně v kinech</i>	80

Fantastická věda

Bouřky vyrábějí antihmotu; Jitrocelová burza genů; Skotové na Islandu; Mocná zbraň proti virům	62
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmová soutěž:</i> Správci osudu	65
<i>Filmové premiéry:</i> Gulliverovy cesty; Hon na čarodějnice; Zelený sršeň; Smrtící spojení; Tupíři; Klapka!	66

Vivisektor

<i>Lupa:</i> G. Dozois, J. Strahan: New Space Opera 2	72
<i>Čtenáři čtenářům;</i> Justin Cronin: Přechod; Zuzana Hloušková: Čtyři klíče; Jim C. Hines: (Ne)šťastné konce; Andrew Nicoll: Nic není, jak se zdá; Rečková Jana: Věčný čas zubů 1, 2; Miroslav Žamboch: Hitman; China Miéville: Kraken; Sarah Addison Allenová: Zahrada kouzel; Štěpán Kopřiva: Holomráz; Tzvetan Todorov: Úvod do fantastické literatury; Egypt'an; Labyrint; Nové knihy	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha, Vinohrady,

Korunní 810/104, PSC 101 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

Číslo vychází 5. 3. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf.

Elektronizace

Tak, jak před pár lety, tedy člo- věku se to samozřejmě zdá, vtrhly do našeho života počítače, poté mobilní telefony, poté se do něj poměrně nená- padně, leč úporně plíží i čtečky.

Ještě před nedávnem to byly drahé, nepříliš vzhledné a vý- konné přístroje, které neposkytovaly žádný komfort a byly velmi „rozbitné“.

Jenže vzpomeňme, jak vypadaly první mobilní tele- fony. Ano, říkalo se jim „cihla“ a také tak vypadaly i vážily. Když se na ně dnes podíváme, tak je to o něčem úplně jiném. Prostě, ať chceme či ne, užít- kovné přístroje nám vtrhly do života a nemíní odtud za žádnou cenu vypadnout.

Už nyní mnoho lidí nekupuje noviny, protože jim bo- hatě stačí otevřít si počítač a přečíst si internetové deníky.

Čtečky by mohly nahradit masivní knihovny, zabíra- jící celé stěny leckdy nevelkých bytů. Knihovny plné knih, které jsme přečetli a možná se k nim ně- kdy vrátíme...

Na internetu jsou už teď ke stažení palm-knihy, dále pirátsky udělané skeny knih pro ty, kteří si je chtějí přečíst, ale buď jsou příliš líní si je kupovat, nebo se jim domů už prostě nevejdou, eventuálně na ně ne- mají peníze. Ale také „prodejny“, kde se za poměrně slušný peníz dá čtení, které vás zajímá, stáhnout do vaší čtečky. Ty přístroje navíc v poslední době rap- idně zlevnily a výrazně zlepšily své parametry. Čtečky jsou nyní už i k zapůjčení v knihovnách.

Vím to, protože mě z jedné požádali, jestli bychom pro ně neuvolnili některé knihy řady Mark Stone, aby bylo možné vyzkoušet, jestli tato služba bude fungovat a jak. Do palm-knih uvolnilo nakladatel- ství Poutník první díl velmi úspěšného románu Františka Kotlety *Hustej nářez*...

Pracuje se i na tom, že náš časopis by mohl být k dispozici pro čtečky. Není to jednoduchá záleži- tost, přece jen vydávání stojí docela dost peněz, a i když se v případě čteček „ušetří“ za tiskárnu, stejně to stojí dost. My potřebujeme, stejně jako os- tatní vydavatelé a nakladatelé, abychom si vydělali na provoz našich milovaných a hýčkaných produktů. Tedy v případě XB-1 je tomu tak.

Samozřejmě to neznamená, že bychom přestali dělat papírový časopis. To v žádném případě! Stejně jako jsem já, je hromada čtenářů, kteří si počtou, jen když mají v rukách knihu nebo časopis, které voní tiskařskou barvou a papírem.

Nicméně při pohledu na vršící se hory knih se i mně začíná vkrádat do hlavy myšlenka, že by ta čtečka (kdyby byla taková, jaká by mi vyhovovala, byla pěkná, baterie by dlouho vydržely, hned tak se ne- rozbila...) nemusel být zase až tak špatný nápad.

Vlado Ríša

P. S.: Stejně není nad pořádné papírové časák a knihu!

Ceny Phillipa K. Dicka

Ceny se každoročně udělují origi- nálním science fiction poprvé vy- daným v USA v brožovaném vy- dání. Letošní nominace jsou násle- dující:

Yarn, Jon Armstrong (Night Shade Books)

Chill, Elizabeth Bear (Ballantine Spectra)

The Reapers Are the Angels, Al- den Bell (Henry Holt & Co.)

Song of Scarabaeus, Sara Creasy (Eos)

The Strange Affair of Spring Heeled Jack, Mark Hodder (Pyr)

Harmony, Project Itoh, translated by Alexander O. Smith (Haika- soru)

State of Decay, James Knapp (Roc)

Vítěz bude oznámen 22. dubna 2011 na Norwesconu 34 v Sea- Tacu (USA). Další informace nale- znete na

www.philipkdickaward.org/

Ostře sledované tituly

V roce 2011 nás čeká hned něko- lík netrpělivě očekávaných kniž- ních titulů. Po delší době by se měl v českém překladu objevit u nás dosud nevydaný román Wil- liama Gibsona. Odbornice na prů- zkum trhu se v něm pouští po stopě zajímavých útržků filmo- vého záznamu, které vyvolaly značný rozruch mezi internetovou komunitou. Titul nazvaný *Rozpo- znání vzorů* se už brzy stane dal- ším dílkem v Gibsonových sebra- ných spisech, jimž se věnuje na- kladatelství Laser-books. Poten- ciál knižního hitu v sobě beze- sporu skrývá román Andrzeje Sapkowského *Zmije* z edičního plánu nakladatelství Leonardo.

Odehrává se v Afghánistánu v době sovětské invaze a jeho hrdinou je ruský voják, což jen potvrzuje Sapkowského sympatic- kou odvahu experimentovat. Ne- méně vítaná je i ochota krále ho- roru Stephena Kinga neomezovat se pouze na obsáhlá románová díla, ale zůstat nadále věrný také své povídkové tvorbě. Soubor čtyř novel nazvaný *Full Dark, No Stars* (Pouze temnota, žádné hvězdy) lze očekávat v letošní na- bídce nakladatelství Beta a je na co se těšit, King už několikrát pro-

kázal, že takto koncipované sbírky novel umí více než dobře.

Straky budou létat i v letošním roce

Nakladatelství Straky na vrbě se už v závěru minulého roku odhod- lalo zveřejnit ediční plán na rok 2011. V rámci své chvályhodné podpory domácích autorů slibuje Michael Bronec žně zejména pří- znivcům české fantastiky. Patrně neočekávanějším titulem je už dlouho slibovaný román *Pod úplň- kem Hada* od Jaroslava Mostec- kého, jenž se má odehrávat za stře- dověku v oblasti Indického oceánu. Další knihy mají své ko- řeny v Broncově bohaté editorské činnosti a vycházejí z jím dříve pu- blikovaných kratších prací. Krá- lovna české fantastiky Jana Reč- ková přijala na základě své ne- dávno vydané dračí povídky na- bídku napsat román *Dračí mor*, jenž by v případě úspěchu mohl být dokonce úvodním svazkem no- vého cyklu. Rozšířením povídky „Noc nekromantů“ by měl vznik- nout debutový román *Ve službách republiky* od Tomáše Bandžucha, historicky věrný příběh nekro- manta Petra Hankla nás zavede do časů první republiky. Opomenout bychom však neměli ani druhý díl série *Daemonica – Hovězí v ža- ludku* od Martina D. Antonína, jed- nosvazkovou reedici *Carpe Diem* od Roberta Fabiana a několik titulů od Rogera Zelaznyho, které v rámci nakladatelství zachraňují čest zahraniční produkce. Zní to velmi slibně a nezbyvá než doufat, že se většiny knih v průběhu roku skutečně dočkáme.

Kotleta i pro čtečky!

Web *Palmknihy* do nabídky elek- tronických verzí knih nově zařadil bestseller loňského roku – román *Hustej nářez* kultovního českého spisovatele **Františka Kotlety**. Za 165 Kč dostanete kromě samot- ného příběhu i několik bonusů, především **alternativní konec**, rozhovory s autorem (z nichž vět- šina vyšla právě na FP) a další za- jímavé informace. Kupujte přes [http://www.palmknihy.cz/web/kni- ha/bratrstvo-krve-hustej-narez-bo- nus-](http://www.palmknihy.cz/web/kniha/bratrstvo-krve-hustej-narez-bo-nus-).

Nancy Kressová

Erdmannův nexus

(THE ERDMANN NEXUS)

„Chyby jako stébla slámy plují na hladině, avšak cesta k pravým perlám hlouběji se vine.“

– John Dryden

Lod', jež by Henrymu Erdmannovi žádnou loď nepřipomínala, putovala mezi hvězdami, zanechávajíc v toku vakua pravidelnou stopu. Elementární částice se v prostoru o objemu několika světelných let krychlových zhmotňovaly, odžítvaly si svou existenci a během několika nanosekund zase zanikaly. Tranzitní stavy kolem ní trhaly prostor vedví a vzápětí jej zase přeskupovaly. Kdyby tomu Henry býval mohl přihlížet, byl by zahynul v meziplanetárním chladu na následky těch složitých, pravidelných a velmi intenzivních záblesků záření dávno předtím, než by byl schopen ocenit jejich opalizující krásu.

Pak se zničehonic zastavila.

Záblesky radiace nabraly na četnosti i komplexnosti, když tu loď náhle změnila směr a začala zrychlovat, přetvářejíc přítom čas i prostor a opět je za sebou scelujíc. Čišela z ní naléhavost.

Daleko odsud se cosi úporně dralo na svět.

KAPITOLA PRVNÍ

Henry Erdmann stál před zrcadlem ve svém miniaturním pokojíku a zkoušel si uvázat jednou rukou kravatu, zatímco druhou rukou svíral chodítka. Nebyla to kdovíjak stabilní pozice a uzel mu z toho nakonec vyšel nakřivo. Škubnutím jej rozvázal a začal znovu. Carrie tu bude každou chvíli.

Na přednášky nosil zásadně kravatu. Ať si studenti – a ještě k tomu postgraduální! – chodí do školy v roztrhaných džínách, tričkách s neslušnými nápisy a s vlasy zuchanými, jako by se jim v nich usídlily krysy. A to i studentky. Byli už zkrátka takoví a Henry na rozdíl od většiny osazenstva léčebny svatého Šebestiána nevnímal jejich zanedbanost jako projev neúcty. Občas to dokonce kvitoval posmutnělým úsměvem. To ti inteligentní budoucí fyzikové, mnohdy žijící jen svou prací, netuší, jak pomíjivá je jejich krása? Proč se za každou cenu snaží vypadat neatraktivně, když už jim za chvíli ani nic jiného nezůstane?

Tentokrát se mu podařilo uvázat uzel správně. Sice ne dokonale – jednou rukou to jde těžko –, ale dostatečně zdařile i na státní zakázku. Pousmál se. Když se svými kolegy pracoval na státních zakázkách, nespokojovali se s ničím menším než s dokonalostí. U atomových bomb to jinak nešlo. Dodnes si dokázal vybavit Oppieho, jak říká o plánech na první bombu svrženou během operace Ivy, že „po technické stránce nemají chybu“. To bylo samozřejmě dávno před vším tím...

Se zatukáním na dveře k němu dolehl Carriin svěží mladý hlas. „Už jste hotový, doktore Erdmanne?“

Carrie s ním vždy jednala slušně a vykala mu. Ne jako některé z místních sester a ošetřovatelů. „Tak jak se dneska cítíme, Hanku?“ zeptala se ho včera ta obtloustlá blondýna. Když upjatě odvětil: „Nevím, jak vy, madam, ale já dobře, děkuji za optání,“ měla z toho jen legraci. *Ti staroušci jsou tak škrobení, no není to roztomilý?* V životě mu nikdo neřikal „Hanku“.

„Už jdu, Carrie.“ Uchopil chodítka oběma rukama a začal se sunout kupředu – klap, klap, klap –, vydávaje chodítkem i na

koberci hlasité rány. Na stolku u dveří ležela opravená cvičení jeho žáků. Na tento týden jim zadal obzvlášť těžké problémy a jedině Haldane je dokázal vyřešit všechny. Ten Haldane vypadá slibně; umí myslet vynalézavě a přitom vědecky rigorózně. Takový by se jim býval hodil ve dvaapadesátém, když v rámci operace Ivy vyvíjeli vícefázovou vodíkovou bombu podle Teller-Ulamova schématu.

V okamžiku, kdy Henry stanul uprostřed obývacího pokoje svého nevelkého bytu v domě s pečovatelskou službou, odehrála se v jeho mysli nějaká změna.

V náhlém úžasu se zastavil. Jako by se jeho mozku nesměle dotkl nějaký přízračný prst. Úžas vzápětí vystřídal strach. Není to náhodou mrtvice? V devadesáti letech je koneckonců možné všechno. Ale dnes se cítil dobře, dokonce nejlépe za posledních pár dní. Takže mrtvice asi ne. Tak co tedy?

„Doktore Erdmanne?“

„Už jdu.“ Doklopýtal ke dveřím a otevřel je. Carrie na sobě měla třeshňově rudý svetřík, čepici, na níž se zachytil jeden padající oranžový list, a brýle proti slunci. Byla tak půvabná s těmi svými vlasy v odstínu bronzu, zářivou pletí a učiněnou explozí barev. Venku poprchávalo. Když se k ní natáhl, aby jí zlehka sundal tmavé brýle, ukázalo se, že má levé oko nateklé a hrající všemi barvami, se zorničkou i duhovkou ztrácející se pod zmučenou tkání.

„Hajzl jeden,“ okomentoval to Henry.

* * *

Támhle zrovna jdou k výtahu Henry a Carrie, pomyslela si Evelyn Krenchnotedová. Zamávala na ně ze svého křesla, dveře na chodbu jako obvykle otevřené dokořán, ale oni byli zabráněni do hovoru a nevěšili si jí. Natahovala uši, aby zaslechla, co si povídají, ale právě v tu chvíli se nad domem mihlo další letadlo startující z nedalekého letiště. Kdyby se jen léčebna sv. Šebestiána nenacházela tak blízko těch nešťastných letových tras! Na druhou stranu, nebýt jich, nemohla by si Evelyn pobyt zde vůbec dovolit. Musíme se prostě snažit všechno vidět z té lepší stránky!

Jelikož je úterý odpoledne, mají Carrie a Henry nepochybně namířeno na fakultu. To je úžasné, jak je Henry pořád tak činořodý – člověk by mu rozhodně nehádal tolik, kolik mu ve skutečnosti je. Dokonce má pořád ještě všechny své vlasy! I když ta bunda je na zářijové počasí dost lehká a určitě není nepromokavá. Ještě by se mohl nastydnout. Měla by si o tom s Carrie promluvit. A proč má vlastně Carrie ty sluneční brýle, když prší?

Ale jestli se Evelyn hned nepustí do těch telefonátů, tak to nestihne! A lidé na ni přitom spoléhají! Vyťukala první číslo a poslouchala, jak o patro níž zvoní telefon. „Bobe? Tady Evelyn. Pověz mi, broučku, co dělá dneska tvůj krevní tlak?“

„Je v pořádku,“ odpověděl Bob Donovan.

„Určitě? Přijdeš mi nějaký rozmrzelý.“

„Nic mi není, Evelyn. Mám práci.“

„To ráda slyším! A jakou?“

„No prostě práci.“

„Práce šlechtí! Přijdeš si večer poslechnout zprávy?“

„Ještě nevím.“

„Ale každopádně bys měl. V našem věku je intelektuální stimulace velice důležitá!“

„Už musím končit,“ zavrčel Bob.

„Dobře, ale nejdřív mi řekni, jak pořídila tvoje vnučka s tím...“

Zavěšil. To je ale mrzout. Možná ho trápí zácpa. Evelyn by mu doporučila klystýr.

Další volaná osoba byla podstatně sdílnější. Gina Martineliová byla jejím zájmem jako obvykle naprosto unešená a zevrubně jí poreferovala o dalším vývoji své artritidy, pakostnice a cukrovky, jakož i o obezitě svého syna a potratu, který prodělala nevlastní dcera manželky jejího druhého syna, prokládajíc vše citáty z bible („Vína skrovně užívej pro svůj žaludek...“ – První epistola k Timoteovi.). Pak zodpověděla všechny Evelyniny otázky, zapsala si všechny její rady a...

„Evelyn?“ otázala se Gina. „Jsi tam ještě?“

„Já jen...“ Evelyn najednou ztichla, což byl úkaz natolik vzácný, že Gina v náhlém úleku vydechla: „Honem, zazvoň si na sestru!“

„Kdepak, nic mi není, jen... jen se mi najednou něco vybavilo.“

„Vybavilo? A co?“

Ale Evelyn to nedokázala pojmenovat. Nebyla to tak docela vzpomínka jako spíš... co vlastně? Nějaký pocit, nejasný a přitom velmi silný vjem... čehosi.

„Evelyn?“

„Poslouchám.“

„Je to jen na našem Pánu, kdy se nás k sobě rozhodně povolat, a tvůj čas zřejmě ještě nenadešel. Už jsi slyšela o Anně Černové? Té slavné baletce ze třetího patra? Včera večer upadla a zlomila si nohu, takže ji museli odvézt na ošetrovnu.“

„To snad ne!“

„Bohužel ano. Sice je to prý jen dočasné, dokud se to nestabilizuje, ale vždyť víš, jak to chodí.“

Evelyn věděla. Věděli to všichni. Nejdřív ošetrovna, potom nahoru do šestého, kde člověk nemá ani vlastní byt, a nakonec na lůžkové oddělení v sedmém a osmém patře. To už je lepší vzít to hezky hopem jako minulý měsíc Jed Fuller. Ale Evelyn přece nebude propadat podobným myšlenkám! Člověk musí hlavně myslet pozitivně!

Gina pokračovala: „Podle toho, co jsem slyšela, se jí daří dobře. Pán nikdy nenaloží člověku víc, než je schopen unést.“

Evelyn si tím sice nebyla tak jistá, ale s Ginou – skálopevně přesvědčenou, že má přímou linku do nebe – beztak nemělo smysl se hádat, takže odpověděla: „Zajdu se na ni podívat před šicím kroužkem. Určitě si bude chtít s někým popovídat. Chudinka malá – vždyť to znáš, všechny tyhle baletky žijou hrozně nezdravě, tak co můžou čekat?“

„Přesně tak!“ pronesla Gina s náznakem zadostiučinění v hlase. „Za svou krásu musejí tvrdě zaplatit. Vlastně je to od nich trochu marnivé.“

„Víš o tom náhrdelníku, co ho má v nemocničním sejfu?“

„Nepovídej! Jaký náhrdelník?“

„Opravdický klenot! Řekla mi to Doris Dziwalská. Anna ho má od nějaké slavné ruské tanečnice, které ho věnoval samotný car!“

„Který car?“

„Který asi! Ten ruský přece. Doris tvrdí, že stojí majlant, a proto je uložený v tom sejfu. Anna ho nikdy nenosí.“

„Protože je marnivá,“ řekla na to Gina. „Zřejmě se jí už nelíbí, jak se vyjímá na tom jejím svrasklém krku.“

„Doris mi říkala, že Anna trpí depresemi.“

„Kdepak, je to marnivost. Viděl jsem všechny skutky a aj, všecko jest...“

„Řeknu jí, ať zkusí akupunkturu,“ přerušila ji Evelyn. „Ta je na depresi dobrá.“ Ale nejdřív zavolá Erin, aby jí tu novinu oznámila.

* * *

Erin Bassová nechala telefon zvonit. Nejspíš to bude ta otravná Evelyn Krenchnotedová, která chce vědět, jak je na tom Erinin krevní tlak, cholesterol nebo Langerhansovy ostrůvky. Správně by to měla zvednout, ta ženská je koneckonců neškodná a Erin by měla být k lidem laskavější. Ale proč? Proč má být člověk k ostatním laskavější jen proto, že už je starý?

Takže nechala telefon zvonit a vrátila se k rozečtené knize – *Jádro věci* od Grahama Greena. Greenovo rozčarování světem jí sice přišlo úsměvně strojené, ale stejně to byl úžasný spisovatel, poslední dobou bohužel neprávem opomíjený.

Parník přijel v sobotu večer: z ložnice viděli jeho dlouhý šedý trup, šinoucí se kolem přístavní závory za...

Něco se začalo dít.

...šinoucí se kolem přístavní závory za...

Najednou nebyla v léčebně sv. Šebestiána, nebyla vůbec nikde, všechno se propadlo do nedozírné hloubky, ocitla se mimo dosah...

Pak to skončilo a Erin opět seděla ve svém maličkém bytěčku, kde jí knížka bez povšimnutí pomalu sklouzávala z klína.

* * *

Anna Černová tančila. Spolu s Paulem a dalšími dvěma páry stála na jevišti v oslnivé záři reflektorů. Na bočním jevišti postával sám Balanchine, a přestože Anna věděla, že tam čeká na Suzannino sólo, jeho přítomnost ji inspirovala. Začala hrát hudba. *Promenade en couronne, atituda, arabeska*, a to už ji Paulovy ruce zvedaly do výšky. Opustila své tělo a vznesla se nad jeviště, nad hlavy sboristek i samotné Suzanne Farrellové, prolétla střechou divadla New York State Theater vzhůru k noční obloze, ruce doširoka rozpažené v *porte de bras* schopném pojmut celé trpytivé noční nebe, a vznášela se v tom nejdokonalším *jeté* ve vesmíru, dokud...

* * *

„Usmívá se,“ vypadlo z Boba Donovana dřív, než si vůbec uvědomil, že hodlá něco říct. Zadíval se na spící Annu, jejíž krása by působila až neskutečně, nebýt nohy v nevzhledném sádrovém obvazu. V jedné ruce – připadal si s nimi sice jako blbec, ale čert to vem – svíral tři žluté růže.

„To dělají ty prášky proti bolesti,“ odpověděla ošetřující sestra. „Ale zůstat tady bohužel nemůžete, pane Donovane.“

Bob se na ni zamračil, ale spíš tak nějak ze zvyku. Tahle sestra nebyla zas tak špatná. Ne jako některé jiné. Možná proto, že sama taky nebyla žádný zajíček. *Už jen pár let, děvče, a jste v tom s námi.*

„Dejte jí je, jo?“ Nastrčil jí růže před obličej.

„To víte, že dám,“ řekla, a on odkračel z ošetrovny tonoucí v oděru dezinfekce – nesnášel ten puch – zpátky k výtahu. Bože, že se z něj ale stal starej trouba. Ta všetečná stará fuchtle Evelyn Krenchnotedová mu jednou řekla, že Anna Černová dřív tančovala na nějaké slavné newyorské scéně, snad v Abraham Centru nebo kde. Anna bývala slavná. Jenže Evelyn se

mohla mýlit a navíc na tom stejně nezáleželo. Bob Donovan chtěl Annu Černovovou zahrnovat dary od okamžiku, kdy ji poprvé spatřil. Květinami. Šperky. Čímkoli, o co si řekne. Všim, co měl. No není to v jeho věku vrchol stupidity? Že si krucinál nedá pokoj!

Sjel výtahem do prvního patra a našťavaně proklusal recepci ke vchodu do „zahrady vzpomínek“. Idiotský název, jako celá ta přiblblá New Age. Nejrადší by do něčeho kopnul nebo zařval, až by se...

Ze spodního konce páteře mu až do mozku projela energie, slabá, ale zřetelná, jako elektrická rána uštědřená rozbitým topinkovačem nebo tak něco, a byla pryč.

Co to mělo hergot znamenat? Nestalo se mu nic? Kdyby upadl jako Anna...

Ale nic se mu nestalo. Neměl Anniny tenké, křehké kosti. Ať už to bylo cokoliv, přešlo to. Takové věci se prostě občas stávají.

* * *

Na lůžkovém oddělení léčebny sv. Šebestiána si pro sebe ze svého posledního protahovaného polospánku něco mumlala žena, jíž zbývalo už jen několik dní života. Cestu jí usnadňovalo morium odměřované kapačkou, kterou měla zavedenou do paže. Její mumláni nikdo neposlouchal; už před mnoha lety přestalo dávat smysl. Náhle však ustalo a její oči, znovu jasně ve ztrhané tváři, která bývala kdysi tak půvabná, se rozšířily úžasem. Ale jen na okamžik. Pak se zavřely a pokojem se opět začalo nést bezmyšlenkovité mumláni.

* * *

V Tijuane jeden čilý stařík usazený za synovým stánkem, kde prodával levné sarapes žvatlajícím turistům, znenadání pozvedl zrak ke slunci. Jeho ústa, v nichž se stále ještě skvěl jeho původní bělostný chrup, se stáhla do dokonalého kroužku.

* * *

V Bombaji se bíle oděná vdova zahleděla z okna na ruchem kypící ulici, tvář náhle hladkou a bezvýraznou jako své sári.

* * *

Ve Čcheng-tu nečekaně prolomil posvátné ticho v prastarém klášteře Wen-šu udivený smích sedícího mnicha, jehož polštářek spočíval na leštěné podlaze meditačního sálu.

KAPITOLA DRUHÁ

Carrie Veseyová seděla vzadu na přednášce dr. Erdmanna a přemítala o vraždě.

Sama by pochopitelně nikoho nezabila. Vražditi se nemá. Představa, jak někoho připravuje o život, v ní budila hrůzu o to děsivější...

Z rozemletých skočcových semen se získává smrtící jed.

...že den co den sledovala, s jakou úpenlivostí na životě lpějí staří lidé. Navíc věděla...

Její nevlastní bratr jí jednou ukázal, jak u osobního auta zablokovat brzdy.

...že nepatří k lidem schopným řešit problémy tak rázně. A její právník beztak...

Kdyby se hájila tím, že ji bil, mohla by počítat téměř najisto s tím, že ji soud osvobodí.

...tvrdil, že soudní příkaz nepřibližovat se v kombinaci s lékařskou zprávou z pohotovosti představují jednoznačně nejlepší metodu...

Když někdo vyťuhne po deseti pivech, nemůže cítit ani kulku ze svého vlastního služebního revolveru.

...jak Jima dostat legálně za mříže. Tím by se, jak prohlásil, „celý problém vyřešil“ – jako kdyby monokl, zlomená ruka a neustálé výhrůžky, kvůli nimž se třásla strachem i v době, kdy se Jim ani nenacházel ve stejném městě, představovaly jen teoretický „problém“ podobný těm, jaké dr. Erdmann předkládá studentům na hodinách fyziky.

Ten zrovna seděl na jedné z předních lavic a mluvil o něčem, čemu říkal „Boseho-Einsteinův kondenzát“. Carrie neměla ani ponětí, o co jde, a bylo jí to fuk. Prostě tu jen ráda sedávala vzadu, kde si jí nikdo nevyšimal. V celé třídě, která sestávala z devíti chlapců a dvou dívek, nebyl nikdo, koho by zajímala její přítomnost, její modřina či její krása. Jakmile byl ve třídě dr. Erdmann, věnovali veškerou svou soustředěnou pozornost jen jemu, což pro ni byla přímo nepopsatelná úleva. Carrie se svou krásu snažila – bez úspěchu, jak dobře věděla – skrývat. Zatím jí totiž přinesla jen problémy: Garyho, Erika, Jima. Proto taky začala nosit pytlovité tepláky, přestala se líčit a své vlasy barvy čtyřladvacetikarátového zlata si zastrkávala pod bezvarou čapku. Kdyby byla tak chytrá jako tihle studenti, možná by se bývala naučila vybírat si jiný typ mužů, jenže to bohužel nebyla, nenačila se to a přednášky dr. Erdmanna byly jedním z mála míst, kde se cítila bezpečně. Dokonce ještě bezpečněji než v léčebně sv. Šebestiána, kde jí Jim udělal ten monokl.

Carrie došla k závěru, že se mu nejspíš podařilo proklouznout dovnitř po nakládací rampě, načež ji zastihl samotnou ve skladu ložního prádla. Po první ráně se zase vypařil, a když se spojila se svým popuzeným právníkem a on zjistil, že nemá žádné svědky a že léčebna sv. Šebestiána zaměstnává vlastní „ochranku“, sdělil jí, že se s tím nedá nic dělat. Bylo by to její slovo proti Jimovu. Musela by nejdřív být schopná dokázat, že k porušení omezujícího příkazu vůbec došlo.

I dr. Erdmann zrovna mluvil o „důkazu“; o nějakém matematickém důkazu. Carrii šla matematika na střední škole docela dobře, i když dr. Erdmann jí jednou řekl, že to, co se učili na střední škole, nebyla „matematika“, ale jen „aritmetika“. „Proč jste vlastně nešla na vysokou, Carrie?“ zeptal se tehdy.

„Nebyly peníze,“ odpověděla tónem, který znamenal: dál už se, prosím vás, nevyptávejte. Neměla prostě sílu vysvětlovat, jak to bylo s tátou, jeho alkoholismem, dluhy nebo ústrky, které musela snášet od svých nevlastních bratrů, a dr. Erdmann už se jí na nic dalšího neptal. Měl pro tyhle věci cit.

Při pohledu na jeho vysokou, shrbenou postavu usazenou na lavici s chodítkem na dosah ruky, si Carrie občas přála, aby dr. Erdmann – Henry – byl o padesát let mladší. To by mu bylo čtyřicet a jí osmdvacet – ideální kombinace. Našla si na internetu jeho fotku z doby, kdy zrovna pracoval v radiační laboratoři u jakéhosi Lawrence. Zamlada býval pohledný, tmavovlasý a na fotografiích se usmíval po boku své manželky Idy, která sice nebyla tak hezká jako Carrie, ale zato měla vysokoškolský titul, takže i kdyby Carrie už tou dobou byla na světě, stejně by neměla šanci. A takhle to v jejím životě chodilo vždycky.

...máte nějaké otázky?“ zakončil dr. Erdmann svůj výklad.

Což studenti samozřejmě měli – jako vždy – a halasně se dožadovali odpovědí, přičemž se navzájem překřikovali, místo aby

se hlásili o slovo. Ale jakmile dr. Erdmann začal mluvit, rázem všichni zmlkli. Jeden z nich přiskočil k tabuli a jal se vypisovat rovnice. Dr. Erdmann pomalu natočil své křehké tělo, aby na ně viděl. Diskuse se protáhla na skoro stejně tak dlouho jako samotná přednáška. Carrie nakonec usnula.

Probudila se až ve chvíli, kdy jí dr. Erdmann zlehka lomcoval ramenem, opíraje se přitom o chodítko. „Carrie?“

„Jejda! Omlouvám se.“

„Není třeba. Zřejmě jsme vás unudili k smrti, chudinko.“

„Vůbec ne! Moc se mi to líbilo!“

Dr. Erdmann pozdvihl obočí a Carrie se zastyděla. Teď si bude myslet, že mu ze zdvořilosti zalhala, a on přitom lži nedokáže vystát. Faktem je, že na jeho přednášky chodila vždycky hrozně ráda.

Venku už byla úplná tma. Podzimní deštík ustal a ze země skryté jejich očím se linula ona tajemná úrodná vůně mokrého listí. Carrie pomohla dr. Erdmannovi nastoupit do své otlučené toyoty a sama vklouzla za volant. Jakmile vůz zamířil k léčebně, bylo jí jasné, že dr. Erdmann je na pokraji vyčerpání. Ti studenti mu prostě nedopřejí klid! Jako by nestačilo, že jednou týdně dělá tyhle přednášky pro pokročilé a dělí se s nimi o své znalosti fyziky, ještě po něm vyžadují, aby...

„Doktore Erdmanna?“

Na jeden hrozný dlouhý okamžik propadla dojmům, že je mrtvý. Hlava mu klesla na opěradlo, ale ne spánkem; oči měl obrácené v sloup. Carrie strhla volant doprava a přirazila k chodníku. Pořád ještě dýchal.

„Doktore Erdmanna? Henry?“

Nic. Carrie se začala horečně přehrabovat v kabelce, kde měla mobil. Pak jí došlo, že zazvonit přímo na sestru bude ještě rychlejší. Jedním škubnutím mu rozepnula kabát; neměl u sebe poplašné zařízení. Znovu zašátrala v kabelce a z úst se jí vydral první vzlyk.

„Carrie?“

To už zase seděl vzpřímeně, zahalený stínem. Carrie rozsvítila stropní lampičku. Jeho tvář, podobná krajinně zbrzděné trhlínami, byla bledá a pohled nepřítomný. Panenky měl znatelně rozšířené.

„Co to bylo? Tak povídejte.“ Snažila se mluvit klidně a všechno si zapamatovat, aby pak mohla dr. Jamisonovi předložit co nejuplněnější zprávu, ale rukou přitom křečovitě svírala jeho rukáv.

Položil svou ruku na její. Hlas měl jako omámený. „Vlastně... ani nevím. Byl jsem trochu... mimo?“

„Mrtvička?“ Toho se báli všichni bez rozdílu. Ani ne tak smrti jako nemožnosti, vynucené neúplnosti. A pro dr. Erdmanna s jeho mimořádnou inteligencí...

„To ne.“ Zněl dost přesvědčeně. „Něco jiného. Ale nevím co. Už jste volala sanitku?“

Mobil jí netečně spočíval v ruce. „Ještě ne, nebyl na to čas...“

„Tak ji nevolejte. A odvezte mě domů.“

„Dobře, ale hned, jak tam přijedeme, půjdete k doktorovi.“ Ze svého neoblomného tónu měla navzdory okolnostem velkou radost.

„Je půl osmé. Všichni už budou dávno pryč.“

Nebyli. Jen co Carrie s dr. Erdmannem vstoupila do recepcce, uviděla u výtahu stát muže v bílém plášti. „Počkejte!“ vykřikla tak hlasitě, že se po nich několik lidí ohlédlo – večerní návštěvy, pacienti schopní chůze a jedna zdravotní sestra, kterou Carrie neznala. Toho doktora taky neznala, ale rozběhla se k němu, zanechávajíc dr. Erdmanna u vchodu opřeného o chodítko.